

## Utorok 14. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 14.  
týždňa v Cezročnom období.  
Navrhované témy sú: osobná  
láska v dave; spoločná modlitba  
s bratmi a sestrami; zdieľanie  
problémov iných s Bohom.

09.07.2024

ZÁSTUP JE ĎALŠÍM protagonistom  
Ježišovho života. Pri viacerých  
príležitostiach čítame, že tieto  
zástupy ho počúvajú na brehu  
Tiberiadského jazera alebo na  
neďalekom úbočí, predstavujú mu

chorých, majú prospech z jeho zázrakov alebo ho oslavujú, keď sa blíži k Jeruzalemu. Na týchto zhromaždeniach, na ktorých sa niekedy zídu tisíce ľudí, Pán vidí každú dušu jedinečným spôsobom. Davy ľudí mu nebránia v tom, aby sa naďalej delil o svoju lásku s každým mužom a každou ženou. Evanjelisti dokonca poznamenávajú, ako bol pohnutý súcitom, keď sa pozeral na všetkých, ktorí „boli zmorení a sklesnutí ako ovce bez pastiera“ (Mt 9, 36).

„Lebo nás ženie Kristova láska,“ píše svätý Pavol, „keď si uvedomíme, že ak jeden zomrel za všetkých, teda všetci zomreli“ (2 Kor 5, 14).

Vedomie, že Ježiš ponúkol spásu každému mužovi a každej žene, nás nabáda, aby sme vyšli doprostred davu a ohlasovali túto dobrú správu.

„Kristova láska nás nabáda,“ komentoval svätý Josemaría, „aby sme vzali na svoje plecia časť tejto

božskej úlohy spásy duší.... Odtiaľ pramení vrúcna túžba považovať sa za spoluvykupiteľov s Kristom, aby sme spolu s ním zachraňovali všetky duše“<sup>[1]</sup>. S pevným presvedčením, že najlepším apoštolátom je naše vlastné svedectvo života naplneného radosťou z evanjelia.

Denne sa stretávame s veľkým množstvom ľudí, okrem tých najbližších v rodine, či už na ulici, vo verejnej doprave alebo vo vlastnej práci. Od iných ľudí sa dozvedáme aj prostredníctvom internetu a iných médií. Všetci sú súčasťou toho istého domova: všetci sme deťmi toho istého Otca, obyvateľmi toho istého sveta, rovnako povolání dosiahnuť pravú vlasť. Každé stretnutie je príležitosťou pozrieť sa na nich rovnakým Ježišovým pohľadom, modliť sa za nich, súcitiť s ich potrebami a ponúknuť im našu radosť a náš pokoj.

SVÄTÝ JOSEMARÍA raz poznamenal, že Pán má oči a srdce na ľuďoch, na všetkých ľuďoch, nikoho nevynímajúc. A dodal: „Z toho vyplýva poučenie, že nemôžeme byť voči ľuďom neústupní. S doktrínou áno. S ľuďmi nikdy, nikdy! Konajúc týmto spôsobom budeme nevyhnutne – to je naše povolanie – soľou a svetlom, ale medzi davom. Z času na čas sa stiahneme na loď alebo odídeme s Ježišom na horu; ale bežnou vecou bude žiť a pracovať medzi ľuďmi, ako jeden z davu“<sup>[2]</sup>.

Skutočnosť, že mnohé modlitby, ktoré sa modlíme, sú zložené v prvej osobe množného čísla – my –, súvisí s týmto putom, ktoré nás všetkých spája. Je príznačné, že prvé dve slová modlitby, ktorú nás naučil Ježiš, keď sa ho apoštoli pýtali, ako sa môžu modliť, sú „Otče“ a „náš“. Obraciame sa na Boha, ktorý je Otcom všetkých

ľudí, a robíme tak spolu so samotným Ježišom, ktorý je Synom a človekom ako my, zjednotený so všetkými mužmi a ženami ľudstva. A to, o čoho v tejto modlitbe prosíme, nie je len izolovaná prosba, ale niečo, čo predkladáme aj v mene našich bratov a sestier: Chlieb *náš* daj *nám* dnes, odpusť *nám* naše viny, nedopusť, aby *sme* padli, zbav *nás* zlého...

Uvedomenie si tohto rozmeru „my“ v toľkých modlitbách môže byť spôsobom, ako posilniť putá, ktoré nás spájajú s druhými, ako pridať každého k našej modlitbe. Týmto spôsobom budeme rozvíjať vášnivú lásku k svetu, pretože je to oblasť nášho stretnutia s Bohom a je to naša cesta k svätosti. „Všetko je vaše, vy ste Kristovi a Kristus je Boží“ (1 Kor 3, 22-23), napísal svätý Pavol. Tvárou v tvár tejto skutočnosti „sa tešíme z radostí druhých, užívame si všetky

dobré veci, ktoré nás obklopujú, a sme vyzývaní výzvami našej doby“<sup>[3]</sup>.

---

MÔŽEME SI PREDSTAVIŤ, že Ježiš, keď sa odoberie do ústrania, aby sa modlil, bude hovoriť so svojím Otcom o tvárach, ktoré naplnili jeho deň: o chorých a núdznych, ktorí za ním prišli, o apoštoloch, ktorí mu povedali o svojich nádejach a obavách, o farizejoch, ktorí mu kládli úprimné či menej úprimné otázky... Rovnako sa môžeme v našej modlitbe podeliť s Bohom o starosti a obavy ľudí, ktorých poznáme: dokonca aj tých, s ktorými sme sa možno stretli len krátko, tých, ktorí nám spôsobili nejaký neúspech alebo o ktorých vieme, že trpia. Pretože keď sa modlíme, aj keď ide o dôverný dialóg s Bohom, nezostávame len pri svojich osobných problémoch; nemôžeme nechať bokom svet, v ktorom žijeme,

problémy druhých zaberajú aj naše srdce, pretože zaberajú srdce Krista a Cirkvi. Tento rozmer modlitby je súčasťou našej kňazskej duše.

„Kristus nebol imúnny voči biede sveta: kedykoľvek vnímal osamelosť, bolesť tela alebo ducha, pociťoval silný súcit ako matka vo svojom srdci“<sup>[4]</sup>. Napríklad keď ho v Naine obklopil zástup ľudí, vedel si všimnúť bolesť vdovy, ktorá práve stratila svojho jediného syna (porov. Lk 7, 11-12). Pravdepodobne aj v nazaretskom dome bol Ježiš svedkom súcitných pohľadov Márie a Jozefa. Nie nadarmo bola jeho matka jediná, ktorá si uprostred zhonu preplnenej svadby všimla, že chýba víno. Určite sa jej zmocnila ľútosť, keď si predstavila, aké to bude pre novomanželov nepríjemné, a preto neváhala a vyzvala svojho Syna, aby konal. Môžeme Máriu prosiť o ten istý pohľad, o srdce pozorné na bolesť druhých, pozorné na potreby

ľudí okolo nás, aby sme ich s dôverou predložili Ježišovi.

---

[1] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, body 120-121.

[2] Svätý Josemaría, *En Diálogo con el Señor*, bod 161.

[3] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 19-III-2022.

[4] František, *Audiencia*, 13-II-2019.

---